

dragne af Politiet til Undersøgelse, og der har været i Hundredevis, som have viist sig at være smittebe. Det forekommer mig, at Politiet i den Henseende ikke kan have nogen ret Erfaring, idet det jo navnlig selv har viist en vis Utilbøjelighed til at benytte Alttale for Retten i den Anledning. Det er navnlig dette, som har gjort mig noget tvivlsraadig om, hvorvidt det virkelig med Føie kunde siges, at der er ønsket en saadan Skærpelse i Kriminalloven som den, der her er Tale om, i Forbindelse med, at det jo dog ikke kan negtes, at der kan træffes enkelte Frientimmer, for hvem en Straf af Fængsel paa Bånd og Brød vilde være meget haard for Forseelser i denne Retning. Smidlertid er dette et Punkt, som vistnok Udvalget vil tage nærmere under Overveielse efter den Bægt, som den ærede Minister har lagt derpaa. — Jeg skal med Hensyn til det næste Spørgsmaal, som har bevirket saa megen Uenighed her, nemlig om § 6, tillade mig nogle Bemærkninger. De Bemærkninger, der ere fremførte af de ærede Medlemmer for Skanderborg Amts 1ste Valgfreds (Bajer) og for Sorø Amts 2den Valgfreds (Alberti), har jeg jo hørt fremfætte med samme Styrke i Udvalget, som de af de ærede Medlemmer ere gjorte gjældende her. Jeg har ikke kunnet slutte mig dertil, og det væsentlig, fordi det forekommer mig, at der er noget Uklart og Selvmodsigende i de Betragtninger, som ere fremkomne fra de Herrers Side. Sagen er jo nemlig den, at vor Lovgivning om denne Sag ikke ubelukkende er saaledes, som man faar Indtrykket af alene ved at læse Straffeloven igjennem. Dennes § 180 bestemmer uden videre Straf for den, som trods given Advarsel søger Erhverv ved Utugt; men vi have to Love, hvorved en væsentlig Modifikation i denne Bestemmelse er indført. Det er Politilovene, som sige, at der for Udøvelsen af denne Næringsvei kan gives Regulativ og vedtægtsmæssige Bestemmelser, hvoraf altsaa Meningen er den, at der kan gives Frientimmer, som trods denne Bestemmelse i Straffeloven kunne søge Erhverv ved Utugt, uden derfor at lide Straf. Hvis man altsaa vil kalde det umoralisk, saa ligger Umoraliteten egentlig i de gjældende Politilove. Spørgsmaalet bliver, hvorvidt det skal kunne paabydes, at en Kvinde, som handler ulovligt, skal gjøre et Skridt, hvorved hendes Handling, som hun ved gjentagende at udøve viser, at hun vil udøve, skal blive lovlig. Det forekommer mig, at de ærede Medlemmer, som have haft Betænkelse ved § 6, ikke kunne Andet end finde dette fuldkommen i sin Orden. Dertil kommer, at ærede Medlemmer jo selv maa erkjende, at der ikke er noget Betænkeligt ved den tvungne Indskrænkning, idet vi jo have beholdt den i det i § 5 omhandlede Tilfælde, fordi vi erkjende, at den i dette Tilfælde er af særegen Betydning med Hensyn til Smittes Udbredelse. Sagen er simpelthen den, at det, som i den Henseende bør fore-

tages, er det, som maa erkjendes for i og for sig at være naturligt og hensigtsmæssigt, og hvorved ikke noget Menneskes moralske Ret bliver krænket. Disse Menneskers moralske Ret vil ikke blive krænket derved, at man siger til dem: Naar I ville udøve denne Næringsvei, saa skulle I udøve den paa den Maade, som Loven tilsteder. Men det er netop dette, som der er sagt; der er sagt: Efter at det ved gjentagen Dom er blevet fuldstændig konstateret, at Bedkommende er forfalden til at søge Erhverv ved Utugt, saa skal hun for Fremtiden gjøre det paa den Maade, som Loven tilsteder. Jeg finder ikke, at man kan sige, at dette paa nogen Maade er at træde hendes Rettigheder for nær. Dertil kommer, at man fuldstændig, synes det mig, maa erkjende det Begrundede i den ærede Justitsministers Paaastand, at det er en ganske særlig Betryggelse, som gives med Hensyn til Smittes Udbredelse derved, at disse Frientimmer ere underkastede et Regulativ. Derom gives der Vidnesbyrd fra alle dem, som kjende disse Forhold. Vi have jo liggende for os Erklæringer om Sagen ikke blot fra Politiet, men ogsaa fra Læger og med disse Forhold bekendte Mænd, som erklære, at det er i den hemmelige Prostitution, at den store Rilde til Sygdommens Udbredelse ligger, og at man ved saa vidt muligt at sætte den offentlige Prostitution i Stedet for den hemmelige i en væsentlig Grad vil sættes i Stand til at faae Sygdommen dæmpet og formindsket. Men naar det er saaledes, saa forekommer det mig, at vi vilde gjøre stor Uret ved at følge Udvalgets Flertal og udstemme § 6. Med disse Ord skal jeg anbefale Udvalgets Indstillinger til det ærede Thing.

J. Madsen: Jeg havde haabet, at den ærede Ordfører vilde have fjernet min Tvivl bedre, end jeg tror, at han har gjort det i Anledning af Forslaget under Nr. 3. Jeg mener endnu, at alle disse Bestemmelser om Erstatningspligt i alle deres Forgørelser ville afføde mange Vanstigeligheder. Jeg vil henstille til det ærede Udvalg, om det ikke var klogere at sige i Loven: Alle Børn, der udsættes i Aleie og ere fødte af ugifte Kvinder, skulle, før de udsættes, undersøges af en Læge, og den, der overtræder denne Bestemmelse, skal straffes; saa har Bedkommende, som udsætter dem, friet sig for videre Ubehageligheder. Men naar det hedder i det 4de Stykke af det ærede Udvalgs Forslag, at „et Barn anses som mistænkt for den ovennævnte Sygdom, selv om ingen Læge have viist sig“ o. s. v., saa forekommer det mig, at det er næsten umuligt for Moderen eller for Fattigbestyrelsen, som udsætter et Barn, at vide sig sikker for, at Barnet ikke er smittet. Naar der da paaligger Bedkommende, der udsætter Barnet, en saadan Erstatningspligt som den, Udvalget foreslaar i 2det Stykke af Forslaget under